

Η ΚΟΠΗ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΙΤΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τό ἑσπέρας τῆς Κυριακῆς, 31^{ης} Δεκεμβρίου 2018 / 13^{ης} Ἰανουαρίου 2019, παραμονῆς τοῦ Νέου Πολιτικοῦ ἔτους 2019, ἔλαβε χώραν εἰς τὴν αἰθουσάν τοῦ Πατριαρχείου ἡ τελετὴ τῆς κοπῆς τῆς Βασιλόπιτας, παρουσίᾳ τῶν Ἀγιοταφитῶν Πατέρων, τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Χρήστου Σοφianoπούλου, μοναζουσῶν, ἐντοπίων Ὁρθοδόξων καὶ προσκυνητῶν ἐξ Ἑλλάδος, Κύπρου, Ρωσίας καὶ Ρουμανίας.

Κατὰ τὴν τελετὴν ταύτην ἐψάλη τό Ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς τῆς Περιτομῆς τοῦ Σωτῆρος «Μορφὴν ἀναλλοιώτως...» καὶ τοῦ Ἁγίου Βασιλείου «Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος Σου...» καὶ ἀκολούθως ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ. κ. Θεόφιλος προσεφώνησε διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ ἑλληνιστί:

«Εἴ τις ἐν Χριστῷ, καινὴ κτίσις· τὰ ἀρχαῖα παρῆλθεν, ἰδοὺ γέγονε καινὰ τὰ πάντα» (Β΄ Κορ. 5, 17). Καθένας πού εἶναι ἐνωμένος μέ τόν Χριστόν, εἶναι νέον δημιούργημα. Ἡ ἀρχαία κατάστασις τὴν ὁποίαν εἶχε δημιουργήσει ὁ νόμος καὶ ἡ ἁμαρτία, ἐπέρασεν. Ἰδοὺ ἔχουν γίνει ὅλα νέα· κηρύττει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος.

Τούς θεοπνεύστους τούτους λόγους τοῦ ἀποστόλου τῶν ἐθνῶν κατανοοῦμεν πλήρως διὰ τῆς ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἀλλά καὶ ἐντός τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ὄχι μόνον εὐαγγελίζεται τὴν εἰσοδὸν τοῦ νέου χρόνου διὰ τῶν ἀγιογραφικῶν καὶ Κυριακῶν λόγων: «Πνεῦμα Κυρίου ἐπ’ ἐμέ, οὗ ἔχρισέ με, εὐαγγελίσασθαι πτωχοῖς ἀπέσταλκέ με, ἰάσασθαι τοὺς συντετριμένους τὴν καρδίαν, κηρῦξαι αἰχμαλώτους ἄφεςιν καὶ τυφλοῖς ἀνάβλεψιν, ἀποστεῖλαι τεθραυσμένους ἐν ἀφέσει, κηρῦξαι ἐνιαυτόν Κυρίου δεκτόν» (Ἠσ. 61, 1-2 / Λουκ. 4, 18-19).

Ἀλλά καὶ δέεται τῷ Κυρίῳ ὑπὲρ ἁγιασμοῦ καὶ εὐλογίας τοῦ νέου χρόνου, διὰ τοῦ ὑμνωδοῦ αὐτῆς ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ: «Ὁ ἐν σοφίᾳ τὰ πάντα δημιουργήσας, προαιώνιε Λόγε τοῦ Πατρός, καὶ τὴν σύμπασαν κτίσιν παντοδυνάμω σου λόγῳ συστησάμενος, εὐλόγησον τόν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς Χρηστότητός σου, διὰ τῆς θεοτόκου, ὡς ἀγαθός καὶ φιλόανθρωπος».

Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι ἐν τῇ ἐρμηνείᾳ τοῦ «ἐν ἀρχῇ ἐποίησε ὁ θεός» ὁ Μέγας Βασίλειος λέγει: ἐλέχθη τό «ἐν ἀρχῇ ἐποίησε», διὰ νὰ διδαχθῶμεν ὅτι ὁ κόσμος ἐδημιουργήθη χωρὶς παρέλευσιν χρόνου, ἀμέσως μόλις ἐξεφράζετο ἡ βούλησις τοῦ θεοῦ: «ἵνα τοίνυν διδαχθῶμεν ὁμοῦ τῇ βουλήσει τοῦ θεοῦ ἀχρόνως συνυφεστάναι τόν κόσμον». Καὶ ἄλλαχοῦ λέγει: Ἥ μήπως ὁ χρόνος δέν εἶναι κάτι, τοῦ ὁποίου τό μέν παρελθόν ἐξηφανίσθη, τό δέ μέλλον ἀκόμη δέν ἐνεφανίσθη, τό δέ παρόν πρίν καλὰ- καλὰ γίνῃ ἀντιληπτόν διαφεύγει ἀμέσως ἀπό τὰ χέρια τῆς αἰσθήσεως; «Ἥ οὐχί τοιοῦτος ὁ χρόνος, οὗ τό μέν παρελθόν ἠφανίσθη, τό δέ μέλλον οὕπω πάρεστι, τό δέ παρόν πρίν γνωσθῆναι διαδιδράσκει τὴν αἴσθησιν;»

Μέ ἄλλα λόγια, ἡ θεώρησις τῆς ἐννοίας τοῦ χρόνου προσλαμβάνει τὴν δέουσαν σημασίαν ἐν τῷ σωτηριῳδῇ μυστηρίῳ τῆς θείας φιλανθρωπίας, δηλονότι τῆς Ἑνσαρκώσεως καὶ Ἑνανθρωπήσεως ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας τῆς θεοτόκου, τοῦ θεοῦ Λόγου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ὡς καὶ τῆς Ἐκκλησίας

αὐτοῦ.

Ἡ δέ Ἐκκλησία οὕσα τό θεανθρώπινον μυστικόν σῶμα τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἐκείνη, ἡ ὁποία εἰσάγει ἐντός τοῦ κόσμου τήν ἐν Χριστῷ αἰωνιότητα καί συνεπεκτείνεται πρὸς αὐτήν. Ἐντός δέ τῆς λατρευτικῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας ἔνθα ὁ χρόνος γίνεται καιρός, ἡ μνήμη τοῦ παρελθόντος γίνεται μνήμη ἐν Χριστῷ.

Διὰ τοῦτο καί ὁ σοφός Παῦλος ἐπικαλεῖται τόν Προφήτην Ἡσαΐαν (49, 8) λέγοντα: «*Καιρῷ δεκτῷ ἐπήκουσά σου καί ἐν ἡμέρᾳ σωτηρίας ἐβοήθησά σοι. Ἴδού νῦν καιρός εὐπρόσδεκτος, ἰδού νῦν ἡμέρα σωτηρίας*» (Β΄ Κορ. 6, 2).

Ὁ Μέγας Πατήρ καί φωστήρ τῆς Ἐκκλησίας Βασίλειος, τοῦ ὁποίου ἡ ἐόρτιος μνήμη συνεορτάζεται μετὰ τῆς Δεσποτικῆς Ἑορτῆς τῆς κατὰ σάρκα Περιτομῆς τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, μάς καλεῖ κατὰ τήν σεπτήν ταύτην τελετήν, τῆς πρὸς τιμὴν αὐτοῦ γινομένης, δηλονότι τῆς κοπῆς τῆς βασιλόπιττας, μιμούμενοι, τήν ζέσιν, τήν πίστιν καί τήν ταπείνωσιν αὐτοῦ, ἵνα ζητῶμεν πρῶτον τήν πνευματικὴν ἀναγέννησιν τῆς ψυχῆς ἡμῶν, τοὔτέστιν τήν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν, ἀκούοντες εἰς τό παράγγελμα τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου λέγοντος: «*Διό ἀναζωσάμενοι τὰς ὀσφύας τῆς διανοίας ἡμῶν νήφοντες, τελείως ἐλπίσατε ἐπὶ τήν φερομένην ὑμῖν χάριν ἐν ἀποκαλύψει Ἰησοῦ Χριστοῦ*», (Α΄ Πέτρ. 1,13).

Τήν νῆψιν ταύτην καί τήν ἐν Χριστῷ θεώρησιν τοῦ χρόνου ἔχοντες κατὰ νοῦν καί ἀναζωσάμενοι τὰς ὀσφύας τῆς διανοίας ἡμῶν (Α΄ Πέτρ. 1, 13), δεηθῶμεν τοῦ οὐρανοφάντορος Ἐπισκόπου Καισαρείας Καππαδοκίας Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, ἵνα πρεσβεύῃ Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου καί τῆς δοκιμαζομένης περιοχῆς ἡμῶν καί ὑπὲρ τῆς παύσεως τῶν σχισμάτων τῶν Ἐκκλησιῶν.

Μετά δέ τοῦ ὑμνωδοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ εἶπωμεν: «*Ὁ ἐν σοφίᾳ τὰ πάντα δημιουργήσας, προαιώνιε Λόγε τοῦ Πατρός, καί τήν σύμπασαν κτίσιν, παντοδυνάμω σου λόγῳ συστησάμενος, εὐλόγησον τόν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητός σου, καί φύλαττε τήν γεραράν Ἀγιοταφίτικὴν ἡμῶν Ἀδελφότητα, τό εὐσεβές χριστεπώνυμον ἡμῶν ποιμνιον καί τήν ἁγίαν Πόλιν Ἱερουσαλήμ, διὰ τῆς θεοτόκου δωρούμενος τῷ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος*». Ἀμήν.

Ἔτη πολλά καί εὐλογημένος ὁ Νέος Χρόνος”.

Ἀκολουθῶς ὁ Μακαριώτατος ἔκοψε τήν Βασιλόπιταν εὐχόμενος αἴσιον καί εὐτυχές τό Νέον Ἔτος 2019 καί διένειμε αὐτήν, ἐν ᾧ οἱ μαθηταί τῆς Πατριαρχικῆς Σχολῆς ἔψαλλον τὰ Κάλαντα: «Ἐμεῖς ἡ νέα γεννεά τοῦ Παναγίου Τάφου...», «Ἀρχιμηνιά καί ἀρχιχρονιά...» κ.ἄ. καί ἐξῆλθον διὰ τὰ κάλαντα καί εἰς τοὺς Ἀγιοταφίτας Πατέρας εἰς τό Κεντρικόν Μοναστήριον καί εἰς τήν Ἑλληνικὴν Παροικίαν Ἱεροσολύμων.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας